

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Det første er til hr. Køpke Christensen. Sverige er efter min mening lidt større end Danmark, og jeg mener jo også, de geografiske forhold i Sverige ser helt anderledes ud.

Med hensyn til Schweiz kan jeg ikke udtale mig om præcis disse ting, for jeg har jo ikke undersøgt dem, men jeg kan sige, at i Schweiz har jeg indtryk af at man har en voldsom eksport i sådan nogle behandlinger, selv om man holder dem hjemme hos sig selv. Jeg tvivler på, at der er ret mange schweizere, der bliver behandlet. Men jeg har ikke det indtryk, at vi her i Danmark har et behov for at have to steder. Det er jo ikke sådan, at man ikke kan komme til. Der er jo en helt anden baggrund for det, man siger her.

Det kan ikke være sådan, som man siger, at det ikke forsvarligt kan foretages ét sted. Der ligger noget andet bagved; jeg kan ganske simpelt ikke begribe det. Vi ved alle sammen, at der skal være et beredskab, og der skal være en rutine i disse ting, og at det er det, der giver sikkerheden. Jeg kan ganske simpelt ikke begribe, at man så kort tid efter, at vi er gået i gang, vil begynde at fordele det over to centre.

Køpke Christensen (FP):

Ingen over, ingen ved siden af Folketinget; det har vi hørt en del gange. Dette udtryk er ministeren åbenbart tvivlende over for, når det gælder sundhedsområdet. Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse ganske uhørt, når ministeren ikke vil lytte til, hvad et flertal her i Tinget udtrykker i form af forslag eller for den sags skyld bemærkninger.

Men når man har fulgt lidt med bl.a. vedrørende ministerens eget forslag og dermed regeringens vedrørende lov om ligsyn, obduktion og transplantation m.v. af 1. juli 1990, så må man erkende, at ministeren ikke engang vil følge sit eget forslag. Dermed burde vi måske være ærlige nok til at sige, at dette ikke kan komme bag på os, med de erfaringer vi har haft i den seneste tid.

Der har efterhånden været kolossalt mange mærkværdige argumenter for ikke at starte hjerte- og levertransplantationer i Århus Amtskommune. Én ting er i hvert fald sikker: Århuslægerne er kvalificerede. Men med hensyn til, hvad der ligger til grund for, at Århuslægerne

ikke kan få transplantationer efter sundhedsministerens og Sundhedsstyrelsens opfattelse, er begrundelsen, at der ikke er behov for to transplantationscentre i Danmark. Det har vi nu hørt ret ofte i den seneste tid.

Jeg er nu overbevist om, at den forklaring overhovedet ikke berettiger til at nægte Århus Amtskommune lever- og hjertetransplantationer. Styrelsen kan nemlig ikke nægte Århuslægerne at udtage organer med den argumentation, at der ikke er et behov for to transplantationscentre her i landet.

Sundhedsministeren kan ifølge sin egen lov ikke afgøre, hvor i landet der skal foretages transplantationer. Det dokumenterer ministeren selv i transplantationsloven af 1. juli 1990, hvori der ganske klart står, at placeringen af transplantationer er og bliver et generelt sundhedspolitisk spørgsmål.

I transplantationsloven anføres også ganske klart, at hele dette spørgsmål skal afgøres af de myndigheder, der er ansvarlige for sygehusenes drift. Jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, at sådan som det er i dag, er de ansvarlige myndigheder på dette felt amtskommunerne og Københavns og Frederiksberg Kommuner. Ergo må det være således, at i dette tilfælde er det Århus Amtskommune, der afgør, om de skal have transplantationerne.

Det, vi nu gør med beslutningsforslaget, er naturligvis bare at følge loven. Jeg synes, det er ganske groft, at man skal høre bebrejdelser for, at oppositionen ganske enkelt sørger for, at ministeren overholder sin egen lov. Det kan vel ikke være en grund til kritik, at oppositionen prøver på at få ministeren til det.

Som jeg tidligere har været inde på, betyder ordet minister altså tjener. Ministeren har derfor kun ét at gøre, og det er naturligvis at udføre flertallets opfattelse her i Tinget af, hvad der skal ske på lovgivningsområdet. Sådan er det at være minister, og kan man ikke leve op til det og dermed ikke være accepteret af folkestyret og flertallet af vælgernes mandater, så er der kun ét at gøre, og det er at bede om at blive fritaget for ansvaret som minister.

De argumenter, ministeren kom frem med i TV 2 i aftes, var bl.a., at visse partier i oppositionen ønskede en anden regering. Ja, det er vel ikke noget nyt, sådan har det jo altid været, og jeg understreger kraftigt, at det overhovedet ikke har noget med denne sag at gøre for Frem-